

Posudek oponenta k diplomové práci

Jméno a příjmení diplomanta: **Markéta Jiroutová**

Název práce: **Pracovní doba, její délka a rozložení**

Datum odevzdání práce v listinné podobě: **11. září 2017**. Elektronicky byla práce odevzdána dne 10. září 2017.

Konzultace

Autorka práci s oponentem a ani žádnou její jednotlivou část nijak nediskutovala a ani nekonzultovala.

Podobnost práce s jinými dokumenty

K práci byl vyhotoven protokol o podobnosti závěrečné práce s jinými dokumenty o 8.107 stranách. Práce vykazuje podobnost s 500 dokumenty. Ve všech případech se jedná o podobnost menší než 5%. Zpravidla je vykazována shodnost/podobnost s informačními zdroji, které odkazují na právní úpravu – v řadě případů se protokol odkazuje na dikci právních předpisů, které autorka v práci cituje, resp. s nimiž autorka v práci dále pracuje.

Oponentovi je známo několik kvalifikačních prací, odborných publikací a časopiseckých článků, které se věnují materii, o níž autorka pojednává. Žádná z prací nebo z publikací však není shodná s předloženou prací, byť lze (pochopitelně) dílčí inspiraci v těchto zejména publikačních výstupech vysledovat.

V kontextu právě uvedeného, s ohledem na znalost pramenů, kterým je práce podobná, nepovažoval oponent za nezbytné protokol o podobnosti závěrečné práce blíže zkoumat.

Ke struktuře práce, její logické stavbě a ke zvolenému tématu

Práce se sestává, včetně úvodu a závěru, resumé a seznamu literatury, celkem ze 67 stran. Vlastní text práce má 55 stran. S ohledem na zvolené formátování (a v návaznosti na oponentem provedenou zběžnou kontrolu počtu znaků – dle kontroly má práce přibližně 110.000 znaků, včetně mezer, počítáno včetně poznámek pod čarou) lze ve vztahu k rozsahu práce konstatovat, že (být hraničně) předložená práce splňuje minimální požadavky předepsané pro tento druh kvalifikačních prací předpisy Právnické fakulty Univerzity Karlovy, resp. Univerzity Karlovy.

Práce je rozdělena do čtyř částí, které na sebe vzájemně navazují – autorka volí *de facto* pro práce věnované zvolenému tématu tradiční schéma.

V první části se autorka zaměřuje na stručný vývoj právní úpravy pracovní doby. Na historický úvod (část 2) navazuje z hlediska rozsahu nejrozsáhlejší část práce, která je věnována pracovní době, její délce, rozložení a souvisejícím institutům (jednotlivé způsoby rozvržení pracovní doby, jednotlivé doby odpočinku, práce přesčas, pracovní pohotovost, noční práce, evidence pracovní doby).

V předposlední část své práce (část 3) autorka pojednává o dílčích specifikách právní úpravy pracovní doby v dopravě a ve školství.

Konečně v poslední (část 4) části práce se autorka zaměřuje na problematiku sladění soukromého a pracovního života (pojednává o flexibilních formách zaměstnávání, kratší pracovní době, práci mimo pracoviště zaměstnavatele atd.).

Logická stavba práce je dobrá.

Cíle vymezené autorkou úvodem práce se jí v podstatě podařilo naplnit.

Autorka zvolila v rámci odborné veřejnosti stále diskutovanou problematiku, která má řadu problematických aspektů a momentů. Jedná se o aktuální téma, které je náročné zejména pokud jde o hledání vhodných legislativních řešení reagujících na stávající socioekonomické potřeby. Jedná se současně o materii relativně rozsáhlou. Právě v návaznosti na rozsah zkoumané materie lze připojit první zásadnější připomínku – autorka pojednala rozsáhlé téma relativně stručně, což nutně vede k obecnosti a popisnosti výkladu, v němž autorka příliš nerozvíjí vlastní úvahy a kritické pozvánky, resp. v němž autorka jen v omezené míře využívá možnost formulovat vlastní návrhy *de lege ferenda*, příp. potenciálu hlouběji se věnovat jednotlivým problematickým momentům předmětné právní úpravy.

K jazykové úrovni, použitým metodám zpracování a k práci s literaturou

Práce je sepsána v českém jazyce.

Po jazykové stránce lze práci hodnotit jako zdařilou.

Práce je zpracována běžnými metodami pro tento druh prací. Převládá metoda deskriptivní.

K formální stránce práce nelze mít výhrady.

Práce byla zpracována za užití relativně užšího okruhu pramenů. Autorka vycházela i ze související relevantní judikatury.

Odkazované prameny autorka, jde-li o kolektivní díla, nesprávně cituje, když neuvádí autora příslušné pasáže. Také není vždy patrné, zda se jedná o citaci, o odkaz na pramen, či o ztotožnění se autorky s názorem publikovaným v odkazovaném prameni, příp. o odkaz na související odbornou literaturu.

Připomínky k obsahové stránce práce

K obsahové stránce práce není důvod formulovat nějaké zásadnější připomínky. Poukázat lze snad jen na to, že na str. 50 autorka opomíná, že právní úprava ust. § 241 ZPr rozlišuje mezi zaměstnanci pečujícími o děti do 8 let věku a osamělými zaměstnanci pečujícími o děti do 15 let věku. Taktéž se nelze zcela ztotožnit s tvrzením na str. 53, má-li být míněno, že jde o řešení prozatím nijak neřešené otázky, o tom, že novela zákoníku práce (tisk 903/0) zavádí povinnost uhradit náklady, které vzniknou zaměstnanci při výkonu práce a náklady spojené s komunikací, je-li práce vykonávána mimo pracoviště zaměstnavatele/z domova.

Závěrečné hodnocení a otázky k obhajobě

Autorka prokázala v problematice dobrou orientaci.

Práci lze doporučit, i přes shora uvedené připomínky, k obhajobě, neboť splňuje předpoklady kladené na příslušný druh kvalifikační práce Právnickou fakultou Univerzity Karlovy, s navrženým kvalifikačním stupněm velmi dobře.

Autorka by se při ústní obhajobě mohla vyjádřit k těmto otázkám:

- 1) Je stávající právní úprava pracovní doby v České republice, jde-li o maximální rozsah stanovené týdenní pracovní doby, v souladu s legislativou Evropské unie, příp. jsou zde nějaké problematické momenty/aspekty?
- 2) Jakým způsobem lze zajistit, že u mladistvých zaměstnanců nebude překračován celkový rozsah stanovené týdenní pracovní doby? Započítává se do tohoto rozsahu i práce konaná na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr?
- 3) Považuje autorka některé návrhy z navržené novely zákoníku práce (sněmovní tisk 903/0 – v rámci aktuální Poslanecké sněmovny) za přínosné, případně jaké a proč?
- 4) Jak dle autorky hodnotit situaci, kdy zaměstnanec pracuje v režimu nerovnoměrného rozvržení pracovní doby, v první části 10 týdenního období odpracuje 300 pracovních hodin, přičemž spolu s koncem 5 týdne bude jeho pracovní poměr skončen zrušením ve zkušební době?

V Praze dne 22. září 2017

JUDr. Jakub Morávek, Ph.D.
oponent